

El llop sindical ja no fa por a ningú

LES MOBILITZACIONS SINDICALS ANUNCIADES SEMBLEN PENSADES MÉS PER DONAR VISIBILITAT A LES CENTRALS QUE NO PER AFRONTAR DE VERITAT L'EMPOBRIMENT DE LES CLASSES TREBALLADORES

Es càlculs més optimistes de l'assistència a la manifestació de diumenge, 17 de desembre, convocada per les centrals sindicals CCOO i UGT, presenten unes xifres demolidores, letalment expressives de la feblesa actual dels sindicats obrers. Qui recordi l'entusiasme, l'eufòria amb què els treballadors acudien a la crida de les jerarquies sindicals abans que Felipe González aregués UGT –i fins i tot més cap aquí–, pot pensar que ara viu en un altre país. I és que, sí, aquest ja és un altre país, i en la seva transformació hi han intervingut, per a bé i per a mal, les grans centrals sindicals dels treballadors.

El lector, si fa l'esforç de comptar els seus coneguts afiliats a un sindicat obrer, se sentirà abandonat en un desert. Un desert en el qual la immensa majoria dels treballadors han perdut la fe, la il·lusió i la confiança en les organitzacions que els representaven altre temps; i on les centrals sindicals s'han debilitat fins a l'anèmia. Aquest procés de pèrdua de capacitat d'influència en les masses treballadores va tenir una fita significativa: la trobada de Rajoy i Fátima Báñez, a La Moncloa (principis del 2013) amb els màxims representants de la CEOE, Joan Rosell, de la PYME, Jesús Terciado, de CCOO, Ignacio Fernández Toxo, i d'UGT, Cándido Méndez. Per més que els sindicalistes Toxo i Méndez pretenguessin daurar la píndola, aquella escena queda a la retina històrica com una rendició vergonyant. En plena aplicació de la salvatjada dita Reforma Laboral, els sindicats s'avenien a "compassar l'evolució dels salaris amb el procés de recuperació de llocs de feina" i no parlaven amb els companys de taula sobre la famosa reforma. Els dos sindicalistes varen ser mostrats per TVE quasi com un trofeu de caça mitjana. Conformats i tristois, re-tuts i aclaparats per la pluja d'elogis de la

GUILLEM FRONTERA

dreta pel seu sentit de la responsabilitat, semblaven dos pallassos espanyats, dos peixos dins el rostoll.

Qui podria, honestament, confiar en aquells dos personatges, si s'havien deixat emmanillar a La Moncloa per dos polítics de l'altura de Mariano Rajoy i Fátima Báñez? Que no parlem de Churchill, per Déu, ni tan sols d'Adolfo Suárez. Els primers de maig posteriors han estat d'una vacuïtat eloqüent, irrecusable. Si la cosa continua així, d'aquí a uns anys deixarà de ser festa, no hi haurà res a celebrar, com molts ara no celebren el 8 de desembre o el 12 d'octubre.

Ara aquests dos sindicats pretenen recuperar el carrer. Han anunciat mobilitzacions. Les primeres han estat, com ja

s'ha dit prou, d'una insuficiència desco-ratjadora (per a les classes treballadores, s'entén; per als governants i els patrons, mel d'abella). I sembla que el crescendo anunciat podria ser obra de pitonisses borratxes. S'ha de veure, de tota manera. Però, sigui quin sigui el resultat, les maniobres mobilitzadores arriben una mica tard. Perdó, arriben tardíssim, potser tant de temps d'hibernació sindical ha fet trossos la fe obrera en els seus antics representants.

Però encara hi ha coses pitjors –com sempre, sempre, sempre. El senyor Fernández Toxo, convidat a parlar per televisió sobre el programa de mobilitzacions, va defensar la vigència sindical posant un exemple: el thatcherisme, digué, va posar fi a moltes coses –drets dels treballadors–, però no es va poder *carregar* els sindicats. I aquesta és la clau de volta d'aquesta complicada qüestió: que els sindicalistes pensin que l'important de la seva feina és que els sindicats es mantinguin. Però, senyor Toxo, la destrossa de drets obrada per la pinochetista Margaret Thatcher és la demostració que els sindicats que no l'evitaren no tenen raó de ser. Si uns sindicats no poden fer front a uns enemics del poble com eren els membres de l'equip de Thatcher, no els necessitem. En necessitem uns altres, sens dubte, però no aquells.

De manera que és legítim preguntar-se quins objectius persegueixen les mobilitzacions anunciades, perquè la reconstrucció dels drets dels treballadors anteriors a la crisi no sembla a l'abast de les dues grans centrals sindicals obreres. No sé per què, aquests dies no puc deixar d'imaginar-me Rajoy i els seus rient-se dels sindicats com es riu de tantes coses el Rajoy de Polònia, *¡Huy, qué miedo!* I fa mal.

Escriptor, guionista i crític d'art